

בין השיטין

ספרנו העיקרית והאחת.

נמצא שאחרון הנואמים ד"ר מרנו שם, עורך ה"מאני" לא נשאר לו אלא לסכם ולהכריז:

בפאשיסטותי של בן אביו שופע אנביו ואתי כל השואפים לציון העתידה את קולה החי של ארץ ישראל הכרואה: והרעננה, ארץ ישראל הטבעית והאהובה.

אפשר שאין תופסין לאדם על נאומי-ברכה שבנילוסין, אולם מה שלא אם אחרי להנ שנתשבתית כזה רואה התן-החלולים לספר בלי צל של ענות-נות על

צינתו איטלית להפגש עם יוצר. הפא-שיסטותי הסרנינה ועל נסיונו להביא לארצו את הפאשיסטותי הנער והלא-סיות, הסדר והמשמעת ולנסויב בה את עורקי-עמו

והוא מכריו ואומר:

האם נחוק ויפה היה המצפן להרכבת-דעין זה בקרב העם העברי בציון? דומה שלא אטעה ביותר, אם אענה בחיוב. נסור ואם אני בקול גדול: הנספון היה הכרחי ותוצאותיו המיריות נראות באפקינו המרחבים.

ועתה לאחר שהנסיוב עושה בנו אח פעולתו בהצלחה והרופא המנסיוב מדבר אלינו בקולות גדולים ואפקינו הולכים ומתרחבים, שוב אין לנו חסרים: אלא שיהיך בינינו מוסוליני משלנו, ואף החסרון הזה עתיד להמלא ברוב חסרו של בן-אביו הסבשר ואומר:

פאשיסטותי שכונאת עם מוסוליני עברי — ושמו בכר בכיסי — זוהי תורת-הרנע ליתנו הלאומי.

וחבל שהוא מנלה לנו רק את אפסיקצו של השם הטמיר והנעלם המסתתר בחביון כיסו וכנילווי הבא תוך כדי מיטאפורה זואולוגית על

הזאב העברי הצעיר, אשר בלועו הטורד והשואנ עורר את האריה להניח כנה-סת-קולו האביר טעסקי-סאורתו החבויה, ואחם בית ישראל, משנהגלו לכם שני סרצופי-הכסא שבמעשה-הסרכבה דבן-אביו שאו עיניכם בתפלה ותחנונים לאותו האדם הניכר בכיסו הרחב, שמסנו יבוא ישע ופדות לשולחיו מבני בנימין ושבו נחבא מלכפ-נואלם של שאר שבטי ישורון.

דל"ת

עורכו של דואר היום איקלע לאמריקה ובאחד האולמים אשר לניו-יורק נערכה לו אספת-קבלת חנינית וסופרים ועתונאים פתחו בשירי-תשבחות לפאר ולרום את אורתם הנדול, שהואיל גם לפרסם מאמר מעל עמודי הדוארי (נ"ל ד') כמעין מתן-פירוש לשפע הבר-נות, מתוך מאמרו זה של איתמר בן אביו שהדוארי פרסמו על כל חניו של המחבר (מדועני, הסכמה נטיינת, דרכים סרדיטוח, הספר החד, יצאתי, איטליתו, תמצית התסנה הציונית, המשלש הפקידותי, השקפה עולמית, שיטת המשרנוח, מבצעו של ז'בוטינסקי, התאדשו, המתה-הנבולות, אמורים והשבתיה ועוד — ניכר, שדניאל פרסקי נמצא עתה בורשה) — הגנו למדס, כי בני-המסנה לא חשכו מאורתם תהלה ושבת, מ. ריבולוב, קרא במרץ בנאומו העברי הגאה

מתנגדים הגנו כולנו לפאשיסטות — ובכיו אן אנו יכולים להטנע מראות בהצהרותיו, הפאשיסטותי של בן אביו העזו עת נאית מענינת ויפה, זוהי מצדו שחיה נגד הזרם וכל שהיה נגד הזרם יש בה מן הכוח והיופי, מן הטוב והמועיל, מפני שדוחסת היא את וקהל למחשבות ולהרהורים לתיקון הדרכים העקל-קלת והמרדיטות.

אחרי ההערכה הקולעת הזו של הפקירי, דואר היום בא, כמובן, ד"ר ש. ברנשטיין ופוסק:

אופרים על בן-אביו, כי בדרכי סור סוליוני האוטלקי הוא רוצה ללכת ולפעול, תכונתו הפאשיסטית היא אולי הכי מקורית בכל הופעתו העתונאית, מפני שרואה אני בה — את מחאת ארץ ישראל הצעירה נגד הדק-בון הנלותי — בן אביו טוחק את הגולה ורוחק את כל הנלות וכו' וכו', ואחריו החרו-החוקו ויסגאל, עורך ה"ניו-סלשתיין", וראש המסובים ד"ר מלמד לאמור:

לבן אביו השקפה עולמית כדראה, אופק מבטו של ילדי-ירושלים זה הוא רחב יותר, הרבה יותר סאופק מבטם של בני ישראל בכלל, מפני שלידתו והורתו בקרושה — מפני שכל הסורח הקיוב חוג פעולתו והקיסרות היהודית הנדולה בתיהסור